

GRIJZE ZONE

GRIJZE ZONE

SF- EN VREEMDE VERHALEN

Ed McKey

© 2022 by Ed McKey

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PLAGIAAT

Er was eens een jongeman die een groot schrijftalent bezat. Althans, daar was hij zelf van overtuigd. Op school waren zijn opstelletjes altijd de beste geweest. Ze werden altijd voorgelezen door de onderwijzer, als voorbeeld voor de anderen. Het was dan ook niet verwonderlijk dat die jongeman hoog opliep met zijn schrijftalent. Hij werd gevraagd voor het schoolblad en kreeg geregeld schouderklopjes voor zijn bijdragen.

Het nam allemaal niet weg dat die jongeman na schooltijd een stom kantoorbaantje aannam, zoals de meesten van zijn medeleerlingen. Zoals ook alweer niet ongebruikelijk, trouwde hij en kreeg hij kinderen. Twee, inderdaad, een jongen en een meisje. Nu klinkt dat misschien allemaal een beetje cynisch, maar dat is niet de bedoeling. Want die jongeman verdiende behoorlijk zijn brood, maakte op tijd en stond promotie, kon het erg goed stellen met zijn vrouw en had zich nooit een andere gewenst, en bovendien waren zijn kinderen intelligent, lief en mooi. Zelfs zijn baan gaf hem enige bevrediging: zijn collega's waren best te pruimen, en zoals gezegd kreeg hij geleidelijk een verantwoordelijke functie.

Maar na een paar jaar kreeg hij een vaag gevoel van ontevredenheid, een zekere leegte in zijn bestaan, het gemis aan een diepere zin. Anderen gingen dan postzegels verzamelen, of ze gingen vreemde talen studeren, of ze werden voorzitter van de vogelpik- of dartsbond; kortom: ze zochten een hobby die de leegte opvulde.

Thomas Andrews, zoals de jongeman heette, herinnerde zich plots zijn schrijftalent. Dat was de uitweg uit de banaliteit en de dagelijkse sleur. Hij zag het al voor zich: zijn eerste romans werden meteen bestsellers; dit waren nu echt de boeken waarop het lezerspubliek al die jaren had zitten wachten. Hij zou niet alleen kunnen leven van zijn schrijfwerk, sterker nog: hij werd miljonair, zoals Stephen King bijvoorbeeld. Een droom: leven van wat je graag doet en er nog rijkelijk voor betaald worden ook. Helaas, het bleef bij een droom.

Eerst haalde hij zijn oude cursiefjes van onder het stof. Hij had ze zorgvuldig bewaard in een map: zijn eerste pennenvruchten, zijn eerste probeersels op het pad van de literatuur.

Jarenlang hadden ze daar gelegen, zonder dat hij er nog iets aan toegevoegd had. Nu zou hij de draad weer opnemen waar hij hem jaren geleden had laten liggen.

Naarmate hij de map doornam, werd zijn stemming somberder. Er zat niks bruikbaar bij. Stuntelige pogingen om grappig te zijn, naïeve verhaaltjes, geen spirit, geen pit, geen pointe. Veel te veel uitroeptekens en puntjes, om er toch vooral zeker van te zijn dat de lezer de grap zou snappen. Goed genoeg voor een schoolblad, maar niet goed genoeg om uitgegeven te worden. Waardeloze troep. Hij zuchtte: hij zou helemaal van voren af aan moeten herbeginnen.

Hij ging voor zijn desktop zitten en gleed met zijn vingers over de toetsen, op zoek naar inspiratie. Maar die wilde maar niet komen. Eindelijk kreeg hij dan toch een ideeetje dat hem bruikbaar leek, maar het wilde niet echt vlotten. Zijn woordenschat was armer geworden door het jarenlange geknoei met cijfers op kantoor. Geen probleem, dacht hij, ik kom er wel weer in, gewoon een kwestie van oefening. Morgen beter.

's Anderendaags ging het helemaal niet beter. Gebrek aan inspiratie, aan ideeën, maar ook aan schrijfkunst. Hij slaagde er gewoon niet meer in om iets aan het papier toe te vertrouwen dat de interesse van een lezer zou kunnen opwekken. Hij gaf het tenslotte maar op en raakte een beetje verbitterd omdat hij zijn droom moest opgeven. Gelukkig slijt alles met de tijd. De tevredenheid kwam langzamerhand terug en hij leidde weer zijn oude leventje, routinematig maar zonder veel zorgen.

Dat bleef zo tot hij op een dag het gat in de tijd ontdekte.

Hij vond het geheel toevallig. Of niet?

Op een goeie dag was hij met zijn vrouw en zijn kroost gaan picknicken in het bos. Het werd

best een leuke dag. Ze hielden allemaal erg veel van de natuur en hij kwam helemaal tot rust. Na het eten wilden de kinderen verstopperij spelen en toen gebeurde het. Hij zag een soort natuurlijke grot die gevormd werd door het gat van een omgevallen boom en dicht struikgewas dat eroverheen gegroeid was. De toegang was bijna volledig aan het oog onttrokken door de takken van een struik, die hem bedekten, maar die makkelijk konden opzij geschoven worden: een ideale schuilplaats, een jongensdroom.

Toen hij erin gekropen was, merkte Thomas dat de grot eigenlijk een soort tunnel was. Langs de andere kant bedekte het struikgewas op precies dezelfde wijze een uitgang als langs de voorzijde. En er was nog iets heel vreemd: ergens middenin leek het wel of de lucht “wemelde”. Het leek heel erg op een zindering boven een asfaltweg op een hete dag, maar toch weer niet helemaal. Hij kneep even zijn ogen dicht, maar toen hij ze weer opende, was de wemeling er nog steeds. Hoewel het hem een soort vage angst inboezemde, vermande hij zich en reikte er naar met zijn hand, klaar om ze snel terug te trekken als er iets zou gebeuren. Maar dat was niet het geval. Er gebeurde helemaal niets en hij voelde ook niets. En dus besloot hij door de wemeling heen te kruipen, naar het andere eind van de tunnel.

Toen hij de takken opzij schoof, wist hij eerst niet goed wat hij zag. Hij wist dat er ergens iets niet klopte, maar kon niet meteen uitmaken wat dan wel. Tot het opeens bij hem begon te dagen: op ten hoogste twintig meter bij hem vandaan raasden auto's voorbij op een snelweg. Er was niets speciaals aan de snelweg en ook niet aan de auto's. Of toch: verscheidene types herkende hij niet; het waren bekende merken, maar ze zagen er niet helemaal uit zoals de auto's die hij kende. Andere dan weer wel, maar die leken dan weer hun beste tijd gehad te hebben.

Maar dat was niet wat hem verontrustte. Wel het feit dat die snelweg daar niet hoorde te zijn. Thomas wist dat het bos zich op die plaats nog meer dan een kilometer uitstreekte. Hij wist ook dat er een snelweg gepland was, maar de uitvoering van het werk zou eerst over vijf jaar beginnen. Bevreemd kroop hij terug door de tunnel, om net op dat moment “betrapt” te worden door zijn kinderen. Hij had nog net de gelegenheid om op te merken dat hij aan deze kant van de tunnel, die toch maar twee meter in doorsnee was, niet het geringste geluid van motoren kon waarnemen. Buiten het geschreeuw van de kinderen, hoorde hij alleen maar het fluiten van de vogels en het ruisen van de bomen in de wind. Hij besloot er niets van te vertellen aan zijn vrouw; ze zou zich alleen maar nodeloos zorgen maken over zijn gezondheidstoestand. Heel even kwam het idee bij hem op dat hij misschien een soort epileptische ervaring had meegemaakt, maar hij verwierp die gedachte: hij had zich heel helder van geest gevoeld en op geen enkel moment het gevoel gehad dat hij droomde. Hij had zeker volle vijf minuten naar de auto's zitten kijken en het had hem pure realiteit toegeschenen.

's Avonds schoot het hem te binnen dat hij ooit het verhaal gelezen had van een paar Engelse dames die in de tuinen van Versailles verdwaald waren en terechtgekomen waren in de tijd van Lodewijk XIV. Dat moest het zijn: een gat in de tijd! Een opening die toegang verschaftte tot een andere tijd, het verleden in het geval van de Engelse dames, de toekomst - maar dan een vrij nabije toekomst - in zijn eigen geval.

Zodra hij de kans schoon zag, reed hij op zijn eentje terug naar het bos. Hij vond de tunnel makkelijk terug, keek even om zich heen, en kroop erdoorheen. Daar had je de snelweg terug. Thomas liep erheen. Geen twijfel mogelijk: de wagens waren anders dan in zijn tijd. Aan de modellen te zien die hij herkende, schatte hij dat hij zich zo'n tien jaar in de toekomst bevond. Hij stapte een eindje verder langs de vangrail en kwam na driehonderd meter aan een uitrit die naar zijn eigen stad leidde. Zijn vrouw verwachtte hem niet terug voor vanavond, dus had hij alle tijd om een kijkje te gaan nemen in zijn stad, zoals die er over tien jaar zou uitzien. Hij begon te liften.

Uiteraard was er op tien jaar tijd niet zo gek veel veranderd. Iemand die de stad kende, zag

natuurlijk wel de verschillen, maar voor een buitenstaander zou er nauwelijks iets veranderd zijn. Er waren een boel nieuwe gebouwen bijgekomen, andere waren afgebroken. Winkels waren verdwenen en er waren nieuwe voor in de plaats gekomen. Een paar winkelstraten waren nu gesloten voor het verkeer. Het viel hem op dat de meeste mensen hem een beetje tersluiks bekeken en dat sommige jongelui kennelijk veel plezier aan hem beleefden. Eerst had hij niet door waar de pret over ging, maar dan drong het opeens tot hem door dat de mode op die relatief korte tijd alweer helemaal veranderd was. Zoals dat altijd het geval was, had zelfs de klassieke kledij met enige vertraging de modevoorschriften gevolgd: de dassen waren weer breed, net als de broekspijpen, en ook de kleuren waren veranderd. Als hij bleef terugkomen - en dat zou hij beslist doen - zou hij zich een beperkte garderobe moeten aanschaffen om minder op te vallen.

-Ha, die Tom!

Verschrikt draaide hij zijn hoofd in de richting van de stem. Vijf meter bij hem vandaan, aan de overkant van de straat, stond Chuck Prescott, zijn buurman, naar hem te wuiven. Hij maakte aanstalten om naar hem toe te komen, zodra het verkeer hem dat toeliet. Thomas' hersens werkten koortsachtig. Hij had nog geen tekenen van herkenning gegeven, daarvoor was hij te verbouwereerd. Daarvan kon hij nu gebruik maken, want zijn besluit stond inmiddels al vast. Chuck kwam eraan.

-Tom, ouwe reus, ook op de wandel?

-Ik geloof dat u zich vergist, meneer, ik heet niet Tom, maar Wayne, Wayne Danton.

Chuck was zichtbaar uit zijn lood geslagen. Het was duidelijk aan zijn gezicht te zien dat hij niet wist waar hij het had.

-Tja, nu u het zegt, geloof ik inderdaad dat ik mij vergis. Ja, nu weet ik het wel zeker. Sorry, meneer Danton, ik hield u voor een gewezen buurman van me, maar Tom is een stuk ouder. Hoewel, als u tien jaar ouder geweest was, had u zijn tweelingbroer kunnen zijn. De gelijkenis is echt verbazend. Nogmaals mijn verontschuldigen, sorry.

Tom herademde opgelucht toen Chuck vertrokken was. Buiten een paar nieuwe kleren zou hij nog een aantal andere veiligheidsmaatregelen moeten treffen om niet herkend te worden. Zo zou hij er altijd moeten op bedacht zijn dat een bekende hem aansprak: dan moest hij volhouden dat hij Wayne Danton heette. Het zou veiliger zijn, als hij alle identiteitspapieren in het vervolg thuis achterliet. Verder zou hij zich een bril met gewone glazen en een snorretje aanschaffen. Want terugkomen zou hij; dit was een te fascinerende ervaring om het hierbij te laten.

Bij zijn volgende bezoek aan de toekomst voerde hij al zijn voornemens uit en kuierde hij op zijn gemak rond. Hoewel hij het enigszins gewaagd vond, kon hij het toch niet laten om ook even in de buurt van zijn eigen huis te gaan wandelen. Gelukkig zag hij niemand van de burens, zodat hij zijn acteertalent niet hoefde boven te halen. Een paar kinderen kwamen joelend zijn huis uitgelopen, terwijl een vrouw met een schort voor, hen achterna riep dat ze voorzichtig moesten zijn onderweg. Vreemd, dacht hij, die mensen schijnen daar te wonen, terwijl ik op dit ogenblik toch eigenaar ben van mijn huis. Hij herinnerde zich nu ook dat Chuck Prescott het over zijn "gewezen buurman" had gehad. Het betekende in elk geval dat hij binnen de tien jaar zou verhuizen. Het betekende wellicht ook dat zijn levensstandaard zou stijgen en hij zich een ruimer huis in een betere buurt zou kunnen permitteren.

Het was toen dat hem voor het eerst de mogelijkheden te binnen schoten van zijn "tijdreizen". Binnen een tijdspanne van enkele minuten had hij er al een tiental gevonden die hem in géén tijd rijk konden maken. Het zou hem wel een hoop kopzorgen opleveren, want hij had helemaal geen kaas gegeten van financiële transacties. Toen schoot er hem echter iets beters te binnen. Iets dat verband hield met zijn oude droom. De zenuwen gierden ineens door zijn keel, toen het plannetje begon te rijpen, zo opgewonden was hij.

Op zijn weg naar Main Street overwoog hij pro en contra van de gedachte die in hem was

opgekomen en stilaan vastere vormen aannam , naarmate hij verder liep.

Toen hij de grote boekhandel in Main Street bereikte, zou niets hem nog van zijn voornemen hebben kunnen afbrengen. Hij zou alleen met de nodige omzichtigheid moeten tewerk gaan, dan zou hij geen enkel risico lopen.

Hij liep de boekhandel binnen, liet de boekenrekken links liggen en liep dadelijk naar de toonbank toe. Met zijn meest ontwapenende glimlach vroeg hij aan de verkoopster of het mogelijk was, hem een lijst te bezorgen met de tien meest recente wereldbestsellers op fictiongebied, hun uitgever en de datum van de uitgave. Zijn ouderwets kapsel, zijn aan de mode aangepaste maar erg goedkope kleren, zijn ziekenfondsbrillette dat ook al niet veel had mogen kosten en zijn snorretje schenen zijn natuurlijke charme geen goed te doen, want de juffrouw was niet erg tegemoetkomend. Beleefd, maar vrij bondig, antwoordde ze hem dat de winkel niet over zulke lijst beschikte. Toen hij beloofde dat hij de tien boeken van die lijst dadelijk zou kopen, werd ze al een stuk toeschietelijker. Ze zou naar de hoofdzetel bellen en hij mocht een week later nog eens langs komen. Ze verzekerde hem dat de lijst voor hem zou klaarliggen. En de boeken ook, voegde ze er schalks aan toe.

Zowat een week later installeerde hij zich behaaglijk in zijn makkelijke stoel met een kop hete, zwarte koffie en het stapeltje boeken. Die had hij voor alle zekerheid voorzien van een grijze kaft, hoewel Virna toch al geen lezerstype was; haar damesblad was zowat het enige wat haar literaire bagage zo'n beetje op peil hield. Sommige van de boeken legde hij na een paar bladzijden al opzij. Hoe kon zulke rommel een bestseller worden? Zijn vertrouwen in de smaak van het grote publiek kreeg een flinke deuk.

Na lang wikken en wegen selecteerde hij één van de tien boeken, heel recent uitgegeven - dat wil zeggen: tien jaar in de toekomst recent uitgegeven - van een auteur die hem onbekend was, een boek dat hem in alle opzichten beviel. Gegeven, taal, stijl, plot: hij wou dat hij dat boek zelf geschreven had. Hij wist ook dat hij het in zich had, maar zijn levensomstandigheden hadden er anders over beslist. Een paar verkeerde beslissingen van zijn ouders en van hemzelf, geldgebrek dat hem belet had om college te lopen, tijdsgebrek door zijn kantoorbaan, het feit dat hij jarenlang geen letter op papier had gezet omdat zijn gezin en zijn huis hem volledig opslochten, dat alles had ervoor gezorgd dat hij een onbetekenende, gemiddelde Amerikaanse burger geworden was, in plaats van een gevierd schrijver. Het lot, het toeval, dat maakte dat sommigen zich op het juiste moment op de juiste plaats bevonden en rijk en beroemd werden, en dat ook maakte dat anderen, met meer talent, de roem en het geld aan zich zagen voorbijgaan. Maar dat zou anders worden! Hij had het volste recht om te doen wat hij van plan was, gewoon het lot wat in goede banen leiden, nemen wat hem eigenlijk toch al van nature toekwam, maar wat het leven hem ontzegd had.

Toen Virna de kinderen meenam om boodschappen te doen, verbrandde hij de negen andere boeken, samen met de flap en de titelpagina's van het boek dat hij uitgekozen had; hij behield alleen de eigenlijke tekst.

Daarna begon hij koortsachtig de tekst van het boek over te typen in Word. De bladen die hij had overgetypt, verstopte hij, om ze te verbranden op een moment dat Virna uit huis was.

-Ik geloof dat ik er weer in kom, schat, het gaat elke dag vlotter, zei hij tegen zijn vrouw. Sommige dagen typte hij bewust niets, om zijn gezin niet te verwaarlozen en om de argwaan van zijn vrouw niet te wekken omdat het zo opschoot. Sommige dagen bleef hij een uurtje in zijn studeerkamer, terwijl hij maar een paar zinnestjes typte.

-Geen inspiratie vandaag, verklaarde hij dan, en die lieve schat van een Virna slikte het.

Op een dag kwam ze onverwacht zijn studeerkamer binnen. Zijn hart bonsde in zijn keel, maar ze wilde alleen maar weten of hij een kop koffie lustte. Vanaf die dag was hij nog voorzichtiger geworden. Hij legde een stapel dikke boeken op zijn bureau, die "zijn" boek verborg, en hij liet de lade van zijn bureau openstaan. Als er iemand binnenkwam, had hij rustig de tijd om het boek in de lade te laten verdwijnen.

Na ongeveer vijf maand, wat hij zelf een redelijke termijn vond, was “zijn” boek af, zoals hij Virna triomfantelijk mededeelde. Hij stuurde een email met een exemplaar met een exemplaar in bijlage naar de uitgever die het boek in normale omstandigheden pas tien jaar later zou publiceren. De uitgever was uiteraard wild enthousiast en het publiek niet minder toen het boek later op de markt kwam. Binnen de kortste tijd bereikte het de top tien van bestsellers op de binnenlandse markt. Het geld begon binnen te stromen en Tom werd de beroemde en gevierde auteur die hij altijd al had willen zijn. En dat met een debuutroman nog wel!

Tom vermeerde elk interview met de media. Alle verzoeken daarvoor wimpelde hij beleefd maar beslist af, met het smoesje dat “alles wat ik kwijt wil, staat in mijn boek of in de boeken die ik nog hoop te schrijven.” Die houding werd een deel van zijn image.

Er kwamen vertalingen in de meeste talen van de wereld. De kassa rinkelde.
-Wie had dit ooit durven denken, vroeg Virna toen ze hun burens vaarwel zegden en verhuisden naar de chicste wijk van de stad. Tom glimlachte alleen maar.

Ondertussen zat hij niet stil. Hij had de tunnel in het bos beter afgesloten en een boel hindernissen aangebracht. Het gat was nu volledig aan het oog onttrokken en zelfs spelende kinderen zouden het niet weten te ontdekken. Hij bedwong zijn nieuwsgierigheid en bezocht de toekomst nog slechts twee keer per jaar, één keer om een lijstje van bestsellers te bestellen, en één keer om het lijstje en de bijhorende boeken op te halen.

Geld was geen probleem meer, zodat hij makkelijker in de toekomst kon rondreizen met een taxi of een huurwagen. Zo pikte hij ieder jaar een andere boekhandel in een andere stad uit. En ook zijn vermommingen werden subtieler.

Trouw leverde hij elk jaar zijn boek af, volgens de vertrouwde procedure, en het geld bleef even trouw binnenstromen. Hij en Virna hadden alles wat hun hartje begeerde en ze konden alle plaatsen bezoeken waar ze vroeger alleen maar konden van dromen. Het leven was heerlijk.

De auteurs die, in normale omstandigheden, de boeken van Thomas hadden moeten schrijven, lazen ze zelf vele jaren voor ze de eerste woorden op papier hadden kunnen zetten. Stuk voor stuk waren ze begeistert en hadden ze het gevoel dat ze dit zelf ook hadden kunnen of willen schrijven. Wat ze natuurlijk niet deden. En wat Tom ook voorzien had.

Hij zorgde er ook voor dat de boeken qua schrijfrant altijd een beetje op elkaar leken. Het was wel bij hem opgekomen dat vroeg of laat een auteur zijn eigen boek niet tijdig zou lezen en een kopij zou binnenleveren bij een literair agent of een uitgever. Maar Tom voorzag dat die schrijver met zijn verhaaltje geen schijn van kans zou maken tegen de gevierde sterauteur Thomas Andrews. De man zou verbitterd en onbegrijpend weggehoond worden. Dat gebeurde overigens nooit.

Heel af en toe kreeg hij wel wat gewetenswroeging. Eigenlijk stal hij onrechtstreeks het geld waar die mensen normaal gezien recht zouden op gehad hebben. Maar zijn geweten werd snel gesust toen de auteurs wiens boeken hij zich toegeëigend had, vroeg of laat een andere bestseller schreven die hen voldoende geld opbracht. Ze hadden nu eenmaal allemaal talent zat.

Thomas leefde nog lang en gelukkig met zijn Virna en zijn twee schatten van kinderen. De snelweg was er gekomen, Tom had het bos gekocht en toen hij het welletjes vond stopte hij met “schrijven” en ging eigenhandig, in het geniep, het terrein ophogen waar de tunnel in de tijd zich bevond. Hij nam uiteindelijk het geheim mee in zijn graf.

De auteur van bovenstaand verhaal kan er niet genoeg de nadruk op leggen dat hij het zelf bedacht heeft.

PASTORALE PROVOCATIE

Derek Saunders was de eerste die de UFO zag komen aanzetten.

Derek was een nuchtere boer die alleen geloofde wat hij zag, en dan nog geloofde hij het enkel als het paste in zijn eerder beperkt voorstellingsvermogen. Alles wat daarbuiten lag, was geklets om de mensen het hoofd op hol te brengen. Doorgaans was dat het geval met alles wat na zijn twintigste levensjaar nog tot zijn hersenen doorgedrongen was.

Zodoende gunde hij het reusachtige ding, dat met een zacht geknetter als van statische elektriciteit langzaam en majestueus boven zijn hoofd voorbijgleed, slechts een vluchtige en bijzonder laatdunkende blik.

-Zo, heeft de RAF ze ook al, mompelde hij snerend, en ging door met het voeren van zijn koeien, want er zijn nu eenmaal belangrijker dingen in het leven dan gekheid met vliegende schotels.

Hij gromde nog wat, toen het spul een paar minuten pal boven zijn hoofd bleef hangen. Niet dat hij het nog een blik waardig keurde, maar hij hoorde het eentonige, knisperende gezoem een tijd lang niet meer van plaats veranderen.

-Als de luchtmacht het goeie geld van de belastingbetaler wil verknoeien met het gadeslaan van een boer in zijn wei, dan moeten zij dat zelf maar weten, zei hij luid en duidelijk tegen zijn koeien.

De UFO kon zoveel gebrek aan belangstelling kennelijk niet verteren en gleed alweer met een slakkengangetje verder, tot hij bleef hangen boven de weg die Upper-Lowston verbindt met de beschaafde wereld.

Net op het ogenblik dat juffrouw Margaret Blackwell met haar overjaarse Bentley kwam aan puffen, kreeg postbode Paul Ferguson, die uit de tegenovergestelde richting kwam aanfietsen, de UFO in de gaten. Zijn ogen puilden zodanig uit, dat voorbijvliegende vogels ze maar net konden ontwijken. Zijn wijd openvallende onderlip werd gelukkig tegengehouden door zijn fietsstuur, anders waren de gevolgen wellicht niet te overzien geweest.

Door deze staat van verregeande geestelijke ontredde zag hij de Bentley pas op het laatste ogenblik en kon hij nog slechts op het allerlaatste nippertje zijn stuur bruusk omslaan. Hierbij kwam hij in de sloot terecht, wat hem enigszins terug bij zijn positieven bracht, maar hem anderzijds zo deed stinken dat vergeleken bij hem een bunzing naar appelbloesem geurde. Toen hij moeizaam uit de sloot kwam klauteren, stond juffrouw Blackwell al verrukte gillets te slaken, terwijl ze met glinsterende oogjes en rode konen naar het grote ding in de lucht staarde. Ze klapte in d'r handen van de pure bakvissenpret, hoewel ze met rasse schreden de zestig naderde, wat haar overigens ook was aan te zien.

-Gut, meneer Ferguson, een echte vliegende schotel! Nu komen we vast met onze foto op de voorpagina van de krant!

De postbode bedacht wat er met de oplage van de kranten zou gebeuren, als die de paardenkop van juffrouw Blackwell op de voorpagina afdrukten, maar hield die bedenking wijselijk voor zich.

-We hebben nu geen tijd te verliezen met loos gezwam, juffrouw Blackwell, wees hij haar streng terecht, we moeten de autoriteiten waarschuwen. Het ziet er naar uit dat dat ding daar gaat landen.

De UFO scheen inderdaad aanstalten te maken om naar beneden te komen.

-Vooruit, we rijden met uw wagen naar brigadier Jennings, kan die meteen het leger waarschuwen.

Juffrouw Blackwell trok haar neus op bij het idee dat de stinkende postbode in haar kraaknette wagen zou plaatsnemen, maar zag wel in dat ze hem hier bezwaarlijk alleen kon achterlaten.